

hřebem pořádu, nová prosba pro 12 dorostenců z Komova, který vysoká kladiva z Ralovníka. A tak se slova na sebe už odpoledne. Všechna čísla byla přijímána s pochvalou, čehož byl důkazem pollesk, který se po každému vysloveném rozhlehal vocištěm.

Po shonění akademie vyhával hubářský sbor a hrały různé skladby až do chvíle, kdy obecnost vracala opouštějící vociště a kdy rolaři mladí učňové nazímalí plně krásnou klobenicí, kde po 8 hodině večerní byla zahajena sokolská veselice.

Dojmy, které ji všechni z naší slavnosti odnesli, byly rajisté pěkné a rapsody se hrály v paměť našich milých hostů. Jsem se srdce vdecí osvědčil, že jakýmkoli národním je připomínky o náš slavnosti, jaké Kounov dosud neviděl a když nase nevidí a na kterou budeme dlohuje s radostí, zapomínat.

Zdeňek Šejda

Jedny a bratři,

příslušníci sokolské jednoty v Komově, když jsem pořádán br. Jiřím Sobolem st., bývalém komorském sokolovnu, slávu, když byl postaven v době, kdy se nad Českou Evropou a lidmi i na naši zemi stahovaly mraky blížící se 2. světové války, aby byl jako tehdejší jednatel jednoty a v r. 1938, v roce slavního a nezapomenutelného 1. výročí sokolského sledu v Praze. nejdřív jednoty a všeobecně našich hanák, paměti o nich krásných dnů v Komově, v době Mnichova, v oddalu 16 let, zhlédl dobu po postavení sokolovny až do r. 1945, našeho osvobození.

Nad jsem na sebe velký úkol, když zadeceností a lásky k br. Jiřímu Sobolovi st. budu se snášet v dalším projednání rachytit.

Jestli nezmizely a paměti vzpomínky na knížné a slavnostní naši sokolovny, rázila sokolovna všivat novým duchem a hlavně připravovat naši výročí proslých na XI. slet. Funkcionáři a členové naši jednoty z knížného osvědčení sokolovny a mnoha povzbudujících řečí, dali se ihned do dalsí práce. Cítily všechny složky na vedení osvědčených vedoucích.

J. Š. Wolshanová, učitelka rám. ruč. prav., vedla rázly a řeči, p. Marie Merhautová, učitel. míst. slož, vedla dorostenky, br. Zdeněk Šejda, učitel, vedl 2 oddíly rázly a muže, br. František Schlinger dorostenky. Všemi složkami rázly byli jsme se okrskového vedení, zápruhu sledu v Ralovníku a konečně onich nezapomenutelných dnů v Praze na Štěchově.

Na dokončení stavby sokolovny vyplýval si br. J. Šobek st. od Antonína Lásky, říd. kam. v Milostině 30.000,- Kčs, neboť jednotla na začátku r. 1937 byla bez peníze a stavbu bylo nutno za každou cenu dokončit. Záhy penízků ušlár nemohl peníze jednotle zapůjčit, neboť nebyl zahrnán ani pořezech ani budova, ponízadu vše bylo rozestavěno a nelze brát, který by svým majetkem byly mohly ušít peníze.

Když se br. starosta R. Veselík podnikl prostřednictvím ministrského rady br. Štěpána opatřil pro jednotlu onech 30.000,- Kčs, kteráto částka byla do Kampelice v Groještině přidělena a po zahrnovení jednotle vyplacena, byly vyplácené peníze br. Šobkem. Aut. Láksen raplaceny.

V době, co se v sokolovni již nacvičovalo na XI. plst., br. Šobek jiný st. nezahálel a snažil se pro jednotlu naši opatřit zvolozprávou zprávou od starosty Sokola ve Vinařích br. Kočáka z Divic, který jej zakoupil pro jednotlu vinařichů, ale bojkotem sokolského kina příslušníky lehceji soci. dem. strany byl provoz kina přerušen. Právě stal 16.000,- Kčs.

Obnos ten si br. Šobek vyplýcel v Kampelice v Janově a učili byli bratři Jos. Hocký a Václ. Jirásek. Na hale půjčku bylo do 24. XI. 1938 spláceno jednotlonou 7.000,- Kčs a až tehdy pak zaplatil br. Šobek. Tato částka mu byla po návratu do Kousova v r. 1945 jednotlonou zaplacena.

Když byl v r. 1938 Kousov raban a stal se součástí Sudetoněmecké řípy, stala se majetkem sokolovny obec Kousov. Sí před sokolovnou a sokolové na první byly ihned rozhuceni a místo nápisu Sokol tam Němcí publikován hakenháuz.

Br. Šobek, který měl na všem veliký rájem, rajel si do Prahy

na vložení jednotlu hospodářských druzíšek (ústřidi Kampelice) a rádce, aby dluh jednoty uši sokolovnu a Kampelice by ve Groještíně, kde byly ušitá na obci Kousov, kde byla myni „majetek“, neboť byl plně přisvěcen, zí se do Kousova opět vrátil me a dluh tak bude Němcí splaten. Jeho předponedl je splnila.

Když se v r. 1945 vrátil z koncentračního tábora v Mauthausenu, zí se do Prahy přesvědčit, jak ho vše dopadlo a zjistil, že Němcí zaplatili nejen dluh 28.000,- Kčs, které jsme obdrželi, ale zaplatili i soudní výkazy v částce 10.000,- Kčs, tedy celkem 38.000,- Kčs.

Dne 24. října 1938 byla ve všechnách hradisech vyhlášena všeobecná mobilizace. Československá armáda už ovládla naše hranice proti odtíkajícímu našemu nepřítele - Němcům.

Hroscí válka však nezplanula, neboť na první předsedu vlády Anglie, Itálie, Francie a Německa, která se konala dne 29. října 1938 v Mnichově, bylo rozhodnuto, že říši by připadnou Německu. Po další dohodě odsouhnila naše republika prohraniční hraniči Polsku a Maďarsku.

Dne 5. října 1938 po rozhodnutí v Mnichově vzdal se svého úřadu prezident Dr. Edward Beneš a přidal svá práva učastníkům činitelům.

V prvních dnech měsíce října bylo smíšené území, území odzdem Čechy a Němcí obsazeno německou armádou. V této době však Kousov zahrád nebyl. V Kousovi byli ubytováni celníci a příslušníci prohraniční stráže „Grenzpolizei“. Několici funkcionáři kousovských Němců, jehož byl říd. uč. Karel Schöpla, vrch. čt. stráž. v.r. Sommer, Josef Bartlýk, Josef Rohusch, Adolf Pedał a mnoho jiných, utekli do zahraničního území a jeli „orodovat“

ke Kounádu Penleinov, vůdci so sudselských Němců, až Kounov byl dodatečně zatčen a připojen k velenímecké říši. Jejich přání se splnilo a Kounov byl 24. XI. 1938 zatčen.

V neděli dne 21. XI. 1938 dosla do Kounova smrtku úřední zpráva, že Kounov bude dne 24. XI. 1938 o 11 hodin zatčen německými úřady. V důsledek Kounovského Čechu nastala silněná nálada. Lidé se vzájemně navštěvovali a domluvili se, co budou dělat. „Raději odstupuj, nás lyžem se stali Němci,“ říkali. A tak v pondělí, v úterý a ve středu od časného hodin ráno bylo v Kounově ručno. Lidé nespali, plakali a celé noce balili své srošky, sháněli po okolních vesnicích povory a aula, aby se mohli z Kounova vystěhovat. Stěhovali se, ale nevíděli kam. Bylo to v pravém slova smyslu „stěhování národa.“

Z Kounova se vydalo 71 českých rodin. Jak smutné se bylo pochvat na br. V. Jiráška, jak jede s krvávou a na malém vozíku si vezme nejnudnejší srošky - perníky, moulu, sádlo, sádrov a na vozíku kůží jeho uplakaná říše k Muličovicím. A kolových Jirášků bylo mnoho. Trvale se usadil v Rionicově.

Nejvíce vystěhovalců bylo v Muličovicích. Byli to bratři: Sobek Jiří, Sobek Josef, Sobek František, Kleistner B., Doležal Josef, Müller Josef, Sládeček Čeněk, posel Záhlebský byl zatčen v výborově v sokolovně v Muličovicích. Br. Vacl. Kejla s rodinou byl zatčen v žabině v Muličovicích sokolovně, v obci byl zatčen František Černý s rodinou, Boh. Nový s rodinou, Josef Novotný s rodinou, Václav Ráček a br. Černý s rodinou; Václav Nový, Josef Nobilek se vzdělal do Kroužové, Jan Závarek do Louň, Jeroným Štys do Tuchlovic, František Vlček do Libusína, Jeroným Hajný do Buštěhradu, Josef Ráček někam ke Klášteru, Karel Rybáček do Chrástku, Ida Wolschanová do Radolína, Anselm Polívka do Prahy a Čeněk Polívka do Olomouce, Vacl. Hrubý, posledních

do Prahy, odbor. učitel Ant. Barták do Prahy-Libni, Kindnerova ul. 6, František Glášler, spisovatel národního do Zbraslava u Louň, Josef Kejla do Křížk, b. starosta jednoty Rudolf Veselý byl zatčen v Praze při svého bratra Karla, na Manincích, aut. Sailek v Muličovicích.

V sokolovně bylo zatčeno mnoho - až do konce 1939, nebýt donfalu, si to byly „pravé“ a budou se moct vrátit do Kounova. Když k tomu však nedocházelo, bylo nutné se shánět po lyžeckách. Tak br. Jiří Sobek byl posouzen u Adolfa Franka a posléze u Boh. Hamouze, Šepil Doležal byl zatčen u Jaroslava Blížký a posléze u Rudolfa Kuncí, Čeněk Sládeček se vzdělal do Horního Ročova. František Fischernay slousil ve městě v Muličovicích, Rudolf Fischernay v Kružici a jeho manželka u Bočáčku v Chrástech čp. 11.

V pondělí ráno 22. listopadu 1938 byla evakuována škola Šintopluk Čech. Čest inventáře odvázena do Kunratic, druhá část do Horního Ročova, kde byly zřízeny nové městské školy. Vzdělen inventář však na nákladě nářízení německých úřadů musel byти do školy v Kounově vrácen. - Také sokolovna byla evakuována. Všechny zářízení, řidle, stoly, zářízení biografu, hostinské řízenosti bylo odvázeno do sokolovny ve Křížkách. Na jaře 1939 však nářádi, pronášení přístrojů, zářízení hostinské řízenosti, žeriátky, kuhovna - bylo převezeno do Muličovic a uskladněno v jedné místnosti u podlahu místnosti polovolké župy Rakovnické br. Bohumila Hejdy v čp. 86, ode učiteli obecné školy a členů sokolské jednoty v Kounově br. Zdeňka Hejdy. Nářádi a opona uloženy u paní Marie Fruskové v Muličovicích - v Kounově rohu. Toto zůstalo tam uskladněno a opakováno až do r. 1945, když po revoluči bylo přivolené zpět

do sokolovny v Kounově, aby opět sloužil svému účelu.

Od náboru Kounova Němců, slaly se Muližovici štědrskem schůzky, kounovských vysokovalců - uprchlíků. Zvláště byl br. Sobka byl místem, kde jsme se scházeli a hlavně sesídlili na krký návrat domů - do Kounova. Trvalo to však skoro 7 let, než přišla ona slavná a vzbouraná chvíle - návrat domů. Za nich 7 let se doho hodně událo. Za bratrem Sobkem se po roce přišelhalo jeho manželka z Kounova, bratr Josef Müller a Auto-muž Faib, železnici remisluauer se vrátili do Kounova a odkud jezdili do plavby do Protektorátu Čechy a Morava, byvali so Česko-Slovenské republiky, která byla dne 15. března 1939 přičleněna k území Velkoněmecké říše. Byla vrata pod její ochranu, byla obsazena říšským vojskem.

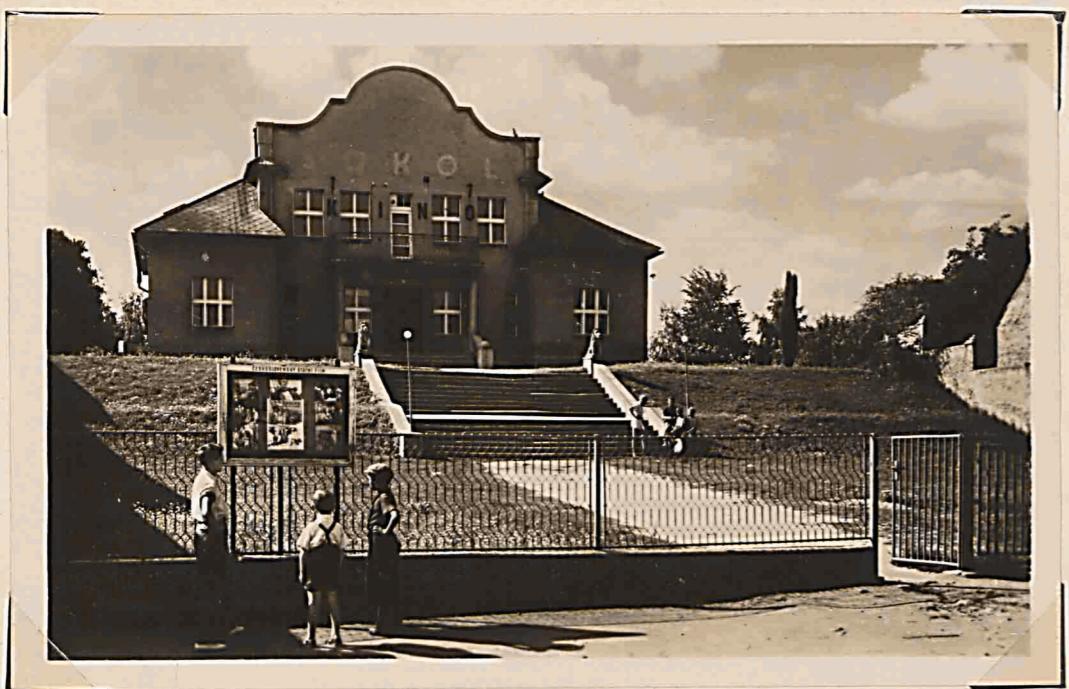
Jednou velkou ránou pro kounovské vysokovalce byla smrt bratra starosty Rudolfa Veselého, který zemřel dne 30. V. 1942 a byl pohován na hřbitově v Muližovicích. Na jeho pohřeb se jelo se do Muližovic mnoho známých a přátele, kteří přišli doprovodit na poslední cestu svého učitele, bratra a hlavního bojovníka za českou věru v Kounově, kde od roku 1903 působil jako učitel české malířské školy (zřídila ji a vydržovala Učitelská malířská škola v Praze), zakladatel sokolské jednoty, která se stala opravdu kovářem nerobornou, domorem spopoličí a učinné lásky, vychovávala zdraví a věrní syny a dcery národu a vlasti.

Falsí velkou ranou pro kounovské uprchlíky bylo zatčení br. Jiřího Sobka st., jeho manželky, syna Josefa Sobka, Františka Sobka s manželkou Blasou, Františka Glütera dne 12. února 1942 v časných ranních hodinách hradeckým gestapem, neboť bratři byli nepojmeni do podzemního hnutí.

Jmenovaní byli veřejně a vystěhováni na Kladno, kde byli zadrženi a br. Jiřímu Sobkovi vyřazeny ruky. Z Kladna byla povolená propuštění manželky br. Sobka, sestry Vlasta a syn Josef. Br. Sobek se synem Františkem a br. Glüterem byli převezeni do Terezína a odtud syn František do koncentračního tábora ve Fleisenburku, br. Sobek, br. Glüterem do koncentračního tábora v Malhausenu - koncentračního, odkud nebylo jít návratu. Br. Sobek, ač velmi těžce nemocen přistál všechny tyto větury a s vědomím, že se musí vrátit domů, se shledání se svými duchy a braty vrátil domů dne 12. května 1945, až jejich zdraví veřejně a lidem bylo silně povšemcenou. Jejich návrat do Kounova byl opravdu slavný a radostný. Z Muližovic do Kounova je doprovázel Opatovský kapela a Milostivé a mnoho přátele a rodinných z Kounova, a Muližovic a Milostivé a Jauova. To bylo radostli, to bylo plné, vřelé přání domů, když slavil onu nerozbornou svou - kounovskou sokolovnu.

Při této příležitosti dovolují si vzpomenout velkých mužů naší sokolské řady Rakovnické, kteří na sokolskou věd položili svoje životy v koncentračních. Byli to bratři: starosta řady František Diebold, profesor reality a starosta města Rakovník, řípni jedenáct Tomáš Pelešák, profesor berní správy v Rakovníku, řípni vrádilec František Janouský, ředitel chlapecké školy v Rakovníku, řípni načelník Josef Klouček, profesor literatury na obchodní akademii v Rakovníku, misionářské řady br. Beránek, plukovník čsl. armády, jednatelem vzdělávacího sboru ČOS br. Eduard Klicpera, profesor reality v Rakovníku a bývalý starosta řady Rakovnické.

Cest budí jejich světlé památky!
Jindřich Šejda.

Na T. Cs. Spartařské v Praze
zleva: Tobolík, Dolešl, Cílář V., Řeček J., Lednický H.

Rok 1945.

I. valná hromada sokola po novém národním obrození k obnovení činnosti. Sokola byla volána ohne 2. července 1945 v 8 hod. večer do Sokolovny za přítomnosti 62 bratří a sester. Tuto slavnostní schůzi zahajil na pozádání všech hr. Bunda, který vzpoměl na všechny padlé a umučené bratry a sestry. Z místních bratří bylo vzpomenuto smrti drahého člena, dlouholetého starosty zdejšího Sokola Rudolfa Veselého, který byl za války pohřben v Matějovicích. Vzpoměnutto bylo všech místních českých lidí a bratří svého spolu v nacistických žalářích. Jejich památka uctěna posláním a tichou vzpomínkou. Z řad místních rodiny byly žalářovány.

hr. Jiří Sobek starší, $2\frac{1}{4}$ roku v Mauthausenu

hr. František Sobek ml. $4\frac{1}{4}$ roku ve Flösenbürgu

po 3 měsících zemřel hr. Jiří Rabas v Mauthausenu
žalářováni byly ještě hr. Antonín Černý, hr. František Šiller

v Mauthausenu, hr. Jaroslav Hilbert. Opraveni byly
hr. Arnošt a František Milšovi s Janovem.

Zvláště bylo poděkováno hr. J. Sobkovi za jeho příkladnou
starost o sokolovnu a sokolský majetek. Stejně tak
hr. Hejdovi z Matějovic za úschoru mnoha věcí sokolského
inventáře před němci.

Tato vzpomínka byla zakončena rýsovou, aby ohus do
Sokola usloupit větší.

Pak následovaly volby.

Harošov byl zvolen Josef Hamous
místostarosta hr. Kleiner Bart.

radědavatel hr. Černka Richard
náčelník hr. Fr. Černay

náčelnice sestra Emma Turmerová
místonačelnice s. Černayová

jehožatel hr. Josef Benda

Dýkov: z Janova: hr. Hodi, Stys, Riegr, a Komora
Fr. Balcer, Jeronym Hajný, Raček, Jiří Šobek st., sestra
Dolešalová, Bleclová, Nová.

postlachůl: hr. Dýšla

náhradníci: Josef Hajný, Josef Stys, V. Náprstek,

účetní dorostu: Náprstek, Schelich

matušák: Jos. Benda

hospodář: hr. Jiří Šobek st.

knihovníkem: h. Balcer

advokátkem: s. Nová.

Vedení řádců: hr. Štrougal - Nová

dorostu: Benda - Černayová.

Tím byla tato slavnostní schůze skončena.

Byl nyní sloven dle Rudé armády a západním spojencům
a všem našim rodičům v zahranici.

Nasobí.

Tento první srážecí rok smámenal, ročník
číleho rucha. Byly dány obhromadné chvály
všem kteří se všechnou taky uměstnili v

zelených jidovských i židovských, byl upaven
částečně parket pro zabavy. Byly spousta dne
tenzy které byly němu učiněny. Konec
jde i biograf. Podem biografií přešel hr.
E. Schelich, jilo gásičce bylo hr. F. Kendl a hr.
J. Valušal. Bylo těž základu pravidelného vedení
factra dorostu a muzu a sen. Ostatní se
započalo posudit až v úpmu 1945, takže je 23.
ročník je hr. Štrougal, sestra Načeková a Polomová.
Dorostenků je 10 dorostenk je hr. Štrougal, a cikláv.
dorostenků je 10 dorostenk je s. Načeková
Muzu 4 hr. Radík
Sen 12 s. Černayová.